

Roger Tuneu va patir un gravíssim accident amb bici, es va recuperar i ajuda gent amb dificultats motrius

«L'esport ha de ser un mitjà de vida per aconseguir viure aventures»

Joan Turró. - "El 28 de gener del 2015, 943 dies després de l'accident, vaig rebre l'Alta Mèdica definitiva, si feu comptes, veureu que ja feia dos anys que cursava el Grau en Ciències de l'Activitat Física i l'Esport, ja anava amb bici, però no només això! vaig tornar a ser internacional, aquest cop amb un esport diferent, els Raids d'Aventura.

Tots els NO que sentia, eren les forces que em donaven per aconseguir fer allò que deien que no era capaç de fer! Perquè si una cosa se fer molt bé, és portar la contrària i demostrar que les teories només hi son per una cosa, per trencar-les!" (rogertuneu.com). En Roger Tuneu, millor esportista de Taradell el 2018, és molt més que un exemple de superació i d'emprenedoria (marca PYRMON de bicis), és un regal de vida.

HAS ESTAT EL PADRÍ D'UNA CURSA SOLIDÀRIA, LA GUILLA, QUE ES VA CÓRRER A SANTA EUGÈNIA EL 31 DE MARÇ Els organitzadors són un equip de persones boges per la bici, fins i tot surten el dia de Nadal a la nit. L'any passat va ser la primera edició i he vist poques curses de bicis on el primer any aconseguixen 250 participants. La veritat és que han treballat molt i el circuit és brutal. No només va ser una cursa, sinó que va ser una festa. S'ho van muntar molt bé. He vist el creixement des del principi. El primer any, els vaig donar un cop demà amb quatre coses, però no masses, perquè es van anar espavilant molt amb l'organització. Aquest any, però, no he fet res i també estava tot molt ben muntat. Em van demanar si volia tornar a ser padrí i m'ha encantat tornar-ho a ser. A més, els beneficis se'n va en una entitat solidària, aquest any ha estat l'ADFO.

ESPORTISTA D'ELIT I EL 2012 HAVIES D'ANAR AL MUNDIAL DE BTT... Acabava de guanyar una lliga espanyola d'orientació amb bicicleta de muntanya i apuntava maneres. Havia de disputar un mundial amb la selecció espanyola, però el 30 de juny del 2012, mentre entrenava amb bicicleta a Santa Eugènia de Berga, vaig patir un traumatisme cranioencefàlic greu i un vessament al gangli basal dret. Em van haver d'evacuar amb helicòpter i em vaig passar un mes al Parc Taulí de Sabadell perquè m'estabilitzessin. Després vaig anar a rehabilitació a l'Institut Guttmann. Des del primer moment em van dir que mai més em valdria per mi mateix i que sempre dependria d'una altra persona per fer coses. Quan ja estava una mica bé i havia pujat sobre una bici, em van dir que mai més aniria amb bici. Al cap d'una setmana, en una entrevista que em van fer a la televisió, vam anar davant l'Institut Guttmann i vaig fer un "cavallet" de dos metres amb la bici davant del metge que em va dir que mai més tornaria a anar amb bici. Em van dir que no podria,

però em vaig veure capaç de fer-ho. Amb les ganes de voler tornar a créixer, de voler tornar a ser jo, de fer coses i lluitar fins on arribem, m'he pogut recuperar de l'accident.

ELS PRIMERS DIES QUÈ PENSES? Res. No podia pensar, no xerrava, no llegia, no em comunicava gaire i tampoc tinc massa record. Vaig començar a tenir record a partir del mes i mig. Per exemple, no recordo quan vaig estar al Parc Taulí. Vaig començar recordar a partir de la segona o tercera setmana d'estar a la Guttmann. Allà va ser on vaig veure que n'havia passat una de grossa. No m'ho acabava de creure. Aquella situació semblava un somni del qual en podria despertar en qualsevol moment. Sé que és complicat d'explicar i precisament el que més em molestava era que la gent no ho entenia. Vaig viure situacions molt contradictòries.

VAS TENIR ALGUN ENTREBANC FORT DURANT LA RECUPERACIÓ? Físicament, no. Emocionalment, sí. Quan vaig començar a ser conscient del que passava, plorava molt, moltíssim. I va haver-hi un punt en el qual em costava molt millorar més. Aquí és quan em vaig marcar petits objectius. Per tornar a ser jo, que és on volia arribar, m'havia de marcar metes més petites. Tornar a xerrar, menjar sol, descordar-me les sabates, obrir un paquet de galetes... Anar fent petites coses fins a aconseguir-les. Aquesta va ser la clau.

QUAN VAS TARDAR A RECUPERAR-TE? Un any i mig. Això és volar, em van dir els metges. Tinc alguna seqüela i això provoca que em costi caminar de pressa i algun cop m'entrebanco una mica amb la punta del peu, perquè no s'aixeca. Però amb moviments voluntaris com seria córrer per la muntanya, no tinc absolutament cap problema. Diversos metges als quals he anat no entenen com he pogut fer aquesta recuperació tenint en compte l'informe mèdic que em van fer.

AIXÒ CANVIA LA TEVA VIDA, ÉS EVIDENT, I LA TEVA MANERA DE PENSAR Sí, però tampoc sabia ben bé com dir-t'ho perquè ara sóc així. Abans, per exemple, a nivell esportiu només entrenava i competia per guanyar. Ho feia i m'agradava. Triava les curses que volia fer sense cap exigència de ningú. El meu objectiu era guanyar i gaudir-ho. A partir de l'accident va canviar tot. Ara gaudeixo més de l'experiència. He fet dos cops la Titan Desert, la RAIDARAN i la Transpyr. Són proves molt dures i busco viure aquestes experiències. També tinc una escola esportiva a Taradell, aquest és el tercer any. Busco transmetre als alumnes que visquin l'experiència. Qui vulgui competir, estaré encantat d'ajudar-lo, però el que busco és que els nanos gaudeixin l'experiència i n'aprenuin. L'esport ha de ser un mitjà de vida per aconseguir viure aventures. Després, a nivell d'emprenedoria, també m'ha ajudat a relativitzar els problemes. A vegades estàs ofuscat per una petita ximpleria i et dius si he aconseguit fer allò, perquè ara m'estic atabalant. Quan em prens un projecte empresarial tot costa i a vegades dius no arribo a l'objectiu final. T'has de fixar petits objectius per anar creixent i anar millorant.

HAS AJUDAT TAMBÉ A GENT AMB DIFICULTATS A PARTICIPAR EN PROVES ESPORTIVES... Fa aproximadament tres anys, vaig conèixer un noi a través d'un retuit d'en Xavier Sala i Martín, l'economista. Es diu Àlex Roca. És un noi que té paràlisi cerebral i té un 76% de discapacitat física. Ell havia fet alguna cursa de 5 o 10 km corrent, vam estar xerrant alguns dies i li vaig dir que m'agradaria acompanyar-lo a fer una cursa. I em va explicar que tenia un somni: fer un triatló. El volia fer amb el seu germà i el seu cosí, un faria la part de natació, l'altre la de bici i ell correria. Em vaig comprometre a preparar-lo, però amb la condició que fes la prova sencera ell (natació, bici i córrer) sense relleus. Això era al febrer i a l'octubre, la fèiem a Barcelona. La vam acabar. Va ser molt emotiu. M'ha provocat més pell de gallina i m'ha emocionat més fer això amb l'Àlex que guanyar la lliga espanyola. Vam haver de superar moltes coses a causa de la seva paràlisi. Ell no pot tancar la boca i tampoc parla, es comunica a través del llenguatge de signes. Així que ens vam haver de preparar. Buscar-li una mascareta per la prova de natació i una bici de quatre rodes, perquè no té equilibri. Ho vam aconseguir i ja n'hem fet tres. L'any passat vam estar disputant la Titan Desert. Va ser un projecte molt ambiciós i l'objectiu era que l'Àlex acabés la prova i arribar a la meta. Vam aconseguir arribar fins a la meitat de la tercera etapa. Després vaig seguir jo sol perquè volia acabar-la, però el meu objectiu era arribar fins al final per aconseguir el mallot i entregar-li a l'Àlex, tal com vaig fer.

AQUESTES EXPERIÈNCIES LES VAS EXPLICANT, COM UN EXEMPLE DEL DIA A DIA. Vaig molt a les escoles. Als nanos els explico què va suposar recuperar-ho tot després de l'entrebanc que vaig patir mentre estava competint al màxim nivell. Transmeto l'experiència de gaudir el camí, si gaudeixes i arribes a l'objectiu és collonut, però, i si no hi arribes? No passa res. És un aprenentatge. Però si no gaudeixes del camí, pateixes, i en cas de no arribar al teu objectiu és un fracàs total. Aquí és quan costa aixecar-te. Ara, estic fent la part més bonica que és competir juntament amb els meus alumnes. Els explico com ser una mica més autosuficients, perquè és el que et fa falta per anar a la muntanya.

